

Úrvacsorás istentisztelet – Szentháromság ünnepe után 18. vasárnap

Budapest-Fasor, 2022. október 16.; MGYTK

<https://youtu.be/yf6vQJPQv7Q>

A vasárnap igéje: Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. (1Jn 4,21)

Lekció: Mt 22,34-46 A nagy parancsolat

AMIKOR A FARIZEUSOK meghallották, hogy [Jézus] a szaduceusokat elhallgattatta, összegyűltek. Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísértetni akarta őt, és megkérdezte tőle: Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elméd-ből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia? Ezt felelték: Dávidé. Ő azt kérdezte: Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által urának, amikor ezt mondja: „Így szól az Úr az én Uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet!” Ha tehát Dávid URának nevezi őt, miképpen lehet a fia? De senki sem tudott neki válaszolni egyetlen szót sem, és attól a naptól fogva senki sem merte őt megkérdezni többé.

Textus: 1Jn 3,18-24 Szívbeli bizalom Isten iránt

Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal. Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk. És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünkénél, és mindent tud. Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit csak kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte. Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fia, Jézus Krisztus nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk. Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és hogy ő bennünk marad, azt a Lélektől tudjuk meg, akit nekünk adott.

Kedves Gyülekezet!

JÁNOS ELSŐ LEVELÉNEK egyik nagy üzenete az, hogy az istengyermekségünknek látható jelei, ismertetőjegei vannak. Szeretnünk kell Istent és egymást, szívből és igazán, szavak és cselekedetek összhangjában. A bennünk élő Szentlélek segítségével.

Szoktuk mondani: szeretni nem lehet parancsra, felszólításra. Az oltár előtt felolvasott evangéliumban Jézus mégis megerősíti azt, hogy Isten és az ember szeretetét: parancsba kaptuk. Nincs nagyobb és főbb parancsolat ennél: *Szeresd az Urat és szeresd felebarátodat, mint magadat!* János, bár más szavakkal, de ugyanezt mondja: *Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.* (1Jn 4,20)

Vagyis: Isten iránti szeretetünknek az emberi szükség meglátásában, a tényleges, tevőleges segítségadásban, az Istentől felénk áradó szeretet tovább sugárzásában kell realizálnia. Ez első ismérve. Hogy Isten gyermeke vagy-e, hogy az *igazságból való* vagy-e, hogy szereted-e Istent, azt arról ismered fel magadban, hogy tudsz-e így szeretni.

Tudsz-e így szeretni? Átragyog-e életeden, a pörgős, munkás, ideges, gondterhes hétköznapijaidon ez a szeretet?

Az hogy ma itt vagy, már önmagában is annak jele, hogy szeretnéd, ha a válaszod erre a kérdésre

egyre határozottabb igen legyen.

Az oltár előtt nemrég felhangzó bűnvalló imádság szavai így szóltak: „Atyám! nem vagyok méltó arra, hogy gyermekednek neveztessem, mert nem tudom hozzád hasonlóan szeretni embertársaimat.” Jó jel az is, ha igazán tudtál azonosulni ezekkel a szavakkal. Hiszen akkor alázattal átérezted méltatlan, gyarló, Isten segítségére, megtérésre és megújulásra szoruló mivoltodat.

Tudd: Isten mindig szeretettel és megindult szívvel fordul a magát mentetgetni nem, hanem inkább leleplezni akaró, önmaga fölött szívből és igazán keseregni tudó ember felé. Ezt tudnod kell!

Különösen akkor kell tudnod, ha olyan múltbéli vagy friss terhek és vétkek nehezítik a lelkedet, melyek következményeként szinte roskadozol a mardosó önvád, a lelkiismeret furdalás és bűneid következményei miatt.

Legyen a te istengyermekséged szép jele az is, hogy hiszel és reménykedsz abban az isteni megbocsátásban, kegyelemben, amely a szíved ítéleténél is hatalmasabb! Másképp Te is csak azt mondhatnád, amit az egyiptomi Halottak Könyve az istenek előtti megítéltetés képeire gondolva ír:

„Ő én szívem, melyet anyámtól nyertem,

Ó én szívem, amely a földön az enyém
volt,
Ne emelkedj szólásra ellenem tanúként
A Dolgok Urának jelenlétében!"

Sírni, sírni, sírni c. versében a képzeletbéli koporsója fölött, az egész elrontott élete fölött zokogó Ady is átélte a megbánás mélységeit. Azt a rettenetes élményt, amikor valakit önnön szíve ítél el, vigasztalhatatlanul, a teljes összeroskadásig.

„Tagadni multat mellet verve,
Megbabonázva, térdepelve.

Megbánni mindent. Törve, gyónva
Borulni rá egy koporsóra.

Testamentumot, szörnyűt, írni
És sírni, sírni, sírni, sírni.

Hatalmas ok a hálaadásra az, hogy tudhatjuk: Isten nagyobb a minket elítélő szívünknel. Kegyelme is sokkalta nagyobb szívünk önvádjánál.

Felismerte ezt Luther is, ezért biztat minket így: „Higgy és remélj. ... A félelmet és a kétségbeesést le kell győzni, mégha ez nehéz is. Nagy és rendkívül édes ígéret, hogyha a szívünk el is ítél minket: *Isten nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud.*”

Ezt a gondolatot egy másik német teológus, Johann A. Bengel így fejtegeti tovább: „Lelkiismeretünk csak korlátozott tudás, csak keveset tud rólunk, emellett nagyon szegénylős, megbocsátani pedig egyáltalán nem képes nekünk. Isten azonban korlátlanul nagy, mindent tud rólunk, a jelent, múltat, jövődőt, röviden: mindent, ami állapotunkra nézve számba jöhet, így joga is van, meg akarja is, hogy nekünk megbocsásson. ... Amennyiben a kegyesek ezt felismerik, és vétkeik őszinte beismerésé-

vel óhajtanak az elé az Isten elé járulni, aki a lelkiismeret felett áll, és ... hozzá fellebbeznek úgy, hogy semmi módon nem kívánják magukat kivonni az isteni mindentudás alól, akkor békességre jutnak.”

Isten nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud. Titokzatos, befoghatatlan mondat ez. János arra irányítja vele a figyelmünket, hogy vegyük észre benne Isten határtalan irgalmát. Azt, hogy Isten az ő mindentudását nem ellenünk, hanem értünk, az érdeklünkben használja. A megbocsátáshoz a legapróbb részletig mindent kész számbavenni. Mint a jobb jegyért a dolgozatot újra aprólékosan átvizsgáló tanár. Isten is így keresi, végtelen megértéssel és jóakarattal, szívünk rezdüléseiben, életünk mozzanataiban a „plusz pontokat”. Azt, amit értékelhet, amit jóra, a javunkra magyarázhat.

Mi ne akarjunk tenni mást, mint teljes őszinteséggel, töredelmes szívvel belevetni magunkat ebbe a mindent tudó, megértő isteni kegyelembe. Krisztusba vetett hittel, bátor bizalommal. Mint akik tudják, hogy a szívünk rejtekét is ismerő Isten tud a mi Krisztusban elnyert bűnbocsánatunkról is. És ezért így: irgalmasan, megbocsátani akarón tekint ránk. *Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magasán van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.* (Zsolt 103,10-14)

Tudja, látja, hogy küzdünk magunkkal és magunkban hitért, a szeretetért és a jóságért. Tudása, irgalma és jósága nagyságát használja fel arra, hogy minket hitre, megtérésre, felelős életre, akaratával összhangban lévő akaratra, számára és emberek számára is kedves szeretet-tettekre ösztönözzön. Imádkozzunk!

Urunk, önmagunk elől is menedékünk, áldunk téged atyai szeretetedért, Fiad értünk adott életéért, bűnbocsátó kegyelmedért, azért a titkodért, hogy a rosszból is jót hozhatsz elő. Erősítsd hitünket, szenteld meg életünket biztosan bennünk élő és munkálkodó Lelked által! Ámen.

Ének: 338,1.3

1. Isten nékem erőm, bizodalمام, Nyugodalمام, Sújtson bár sok fájdالم. Én hatalمában Bízom s oltالمában Éltem folytالمában.
3. Semmi engem tőle el nem választ, Látom már azt, Hogy rám jót csak ő áraszt. Támogat engem Erőtlen-ségemben És ínségemben.